



# JAUNIMO RAŠTIS

LIETUVIŲ EVANGELIKŲ JAUNIMO LAIKRAŠTIS  
 Nr. 7/8 (53/54) Liepa/Rugpjūtis 1954 mts.





Rašo kun. A. Keleris

- o -

Jėzus ėjo per visus miestus ir kaimus, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas Karalystės Evangeliją ir gydydamas visokias ligas ir visokias negalias. Matydamas gimnias, jis jų gailėjosi, nes buvo nuvargintos ir gulėjo kaip avys, neturinčios keičiaus. Tuomet jis kalbėjo savo mokytiniais: Pjūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Melskite tat pjūtis Viešpatį siusti darbininkų į savo pjūtį.

Mato 9, 35-38.

Esame daugumoje ūkininkų vaikai, suaugę su gamta ir pažįstą gerai laukininko darbus ir rūpesčius. Prisimindami gimtuosius namus, laukus, pievas, kalnelius ir miškelius, dvasioje jaučiame malonumą savuose laukuose pabuvoti ir apie juos pasvajoti. Ir daugumą šiais laikais prisiminimai gaivina. Atsimename savo bažnyčias, surinkimus, mūsų mielus giedojimus. Kaip visa miela ir malonu būdavo širdžiai. Mes sėjome ir dagojome ne tik laukuose, bet ir dvasioje. Ir visą kas mums brangū: mūsų tikėjimą, papročius, viltį, ištvermę ir meilę turime iš namų. Tai vaisius sėklos, kurią mūsų tėvai, ypač mūsų motinėlis mūsųje sodino.

Kiekvienas esame vienaip ar kitaip susiję su savo gimtaine. Joje darėme pirmuosius žingsnius, jos vaizdai lieka mūsų per visą mūsų amžių. Ir šioj evangelijoje skaitome, kad Jėzus pradėjo savo veikimą savo gimtaineje. Jis ėjo per jos miestus ir kaimus ir šalino visokias ligas bei negalias. Jėzaus žemiškasis gyvenimas ypač stebino ir traukė senovės ir viduramžių krikščionis. Jis gyveno kaip žmogus ir paliko pavyzdį, kaip jį sekti reikia. Jo neturtin-  
xxxxxxxxx gumas, pasiaukavimas, maldingumas rado sekėjų viduramžių krikščionybėje. Susidarė neturtingųjų ordinai, kurie neturtin-gume norėjo jį sekti. Nenorėta, kad Šventoji Žemė, kurioj Jėzus veikė ir vaikščiojo, tektų netikintiems. Todėl kryžiaus karų metu stengtasi ją išvaduoti. O vėliau, nepasisekus šiems žygiams, buvo mėginta vakaruose jį sekti šalinantis nuo pasaulio. Mes tačiau esame pasauly, čia turime mūsų užduotis, darbus ir pareigas. Ir čia kaip druska ir šviesa norime likti ir šviesti.

Paskutinių dešimtmečių Jėzaus gyvenimo tyrinėjimai, atskleidė mums aiškesnį Jėzaus gyvenimo vaizdą. Jį geriau pažįstame kaip galingą pranašą, skelbiantį artėjančią Dievo karalystę. Dar daugiau, jis stovi prieš mus kaip skelbėjas tiesos ir teisingumo, kaip pergalėtojas piktuųjų galių, kaip valdovas naujųjų amžių, kaip Dievo sunus ir dieviškos valios vykdytojas. Pagal Albertą Schweitzerį Jėzaus gyvenimo tyrinėjimas yra vienintelis ir didysis tiesos darbas. Jėzų dabar matome ne menkesnį, bet didingesnį. Jėzus skelbdamas Dievo karalystę savo tėviškės žemėje Galilėjoje, kalbėjo įvairiose vietose: Sinagogose, turgaus aikštėse, namuose prie Genazarėto ežero ir visur kitur, kur nuoširdžių klausytojų rasdavo.

Jis kalbėjo paprastai, panaudodamas gamtos vaizdus ir žmonių gyvenimo įvykius, taip, kad jį visi suprato, net ir vaikai. Jis skelbė Dievo viešpatavimą. Todėl jis ir mokė Tėve Mūsų maldoje melsti: Tė-ateinie Tavo karalystė! Ši karalystė turi prasidėti pavienio žmogaus širdyje. Žmogus tampa išvaduojamas iš vergavimo piktam. Jis tampa nauju žmogumi, kurio širdį valdo tiesa, meilė ir ramybė. Kai mes kiekvienas pasikeičiame ir tampame šviesos vaikais, tada ir pasaulis pasikeis ir atsinaujins. Bet tai įvyksta tik tada, kai mes "Tėvo valią" vykdomė; (Mato 7,21). Jo malonės dovanas gauname tik tada, kai mes pasirošę esame jai priimti.

Mūsų Išganytojas ne tik skelbė Dievo karalystę, bet jį stengėsi ją ir įgyvendinti žemėje, laužydamas piktojo jėgas ir šalin-damas visus kentėjimus. Jėzus buvo didysis kūno ir sielos gydytojas. Iš visų pusių prie jo veržėsi negalingieji ir kenčiantieji. Vieni turėjo kūniškus kentėjimus, kiti buvo piktojo varginami ir kentėjo sielos kančias. Pas jį atėjo sumišę, nuomariu ~~sergantieji~~ sergantieji, akli, kurti, nebyliai, raupsuoti, kaulų ir kraujo ligo-mis sergą. Visi jie ieškojo pagalbos pas šį didįjį Galilėjos pranašą ir stebuklingąjį gydytoją, nes kitų gydytojų pagalba jiems nepadėjo. Pas jį atėjo įvairių tikybių žmonės: žydai, samariečiai, stab-me. ~~...~~ jie visi ieškojo pagalbos pas šį Dievo vyrą iš Nazareto. Ir visiems jis be skirtumo pagelbėjo. Visi žmonės, kurie jo ieškojo, buvo jam mieli ir brangūs.

Šalia kūniškų ligonių jis pagelbėjo dvasioje negalingiems ir doriniai puolusiems. Jis jiems jų nuodėmes atleidžia ir taip su-gražina jiems pasitikėjimą, kad jie iš naujo gali savo gyvenimą pradėti. Farizėjai iš augšto žiūrėjo į šiuos puolusius. Jėzus ta-čiau tuos, kurie trokšta gyvojo Dievo, bet kartu ir jaučiasi puolę, paguodžia ir suteikia jiems naujų jėgų gyventi pagal Dievo valią. Todėl jis buvo ir vadinamas muitininkų ir nusidėjėlių draugu (Lūko 7,34). Jis skelbia, kad šie žmonės turi daryti atgailą, bet kai jie prisiverčia, jis jų neatstumia, bet juos priima ir su jais valgo ir geria. Sveikieji neprivalo gydytojo, bet ligonys. "Aš atėjau šaukti atgailon nusidėjėlių, o ne teisųjų" (Lūko 5,32). "Nes žmogaus sūnus yra atėjęs ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę" (Lūko 19,10).

Kai Jėzus pagal Dievo paskirtį tėvų namus apleido, veikė jis kaip skelbėjas, gydytojas ir sielų rūpintojas. Jis sau nieko nereikalavo, jo gyvenimas buvo vargingo keliautojo gyvenimas, bet jis teikė kančių nuvargintiems žmonėms pagalbą ir paguodą ir rūpinosi jų kūnu ir siela. Bet daug vargo ir bėdos buvo jo gimtinėje. Todėl jis gailėjosi savo žmonių, jie atrodė jam kaip avys be kerdžiaus. Nors Izraėly buvo kunigų, farizėjų, rašto žinovų, kurie įstatymą aiškino ir jį gerai pažino, bet šie visi tik bažnytines apeigas atliko, o patys dažnai buvo be meilės ir tikro tikėjimo. Jie mažai rūpinosi žmonių vargais ir bėdomis. Todėl Jėzus smerkia jų elgesį prilyginime apie negailestingą samarietį (Lūko 10,29-37). Jie nebuvo tikri ganytojai, nors farizėjai ir labai uoliai įstatymą pildė, bet žmonėms naštas uždėdavo ir juos skriausdavo (Mato 23,4). Jie rūpinosi tik išorinių pamaldumu ir kulto apeigų atlikimu. Iš svetimų tikybių stengdavosi žmonės į savo tikybią perversti, bet vėliau jais mažai rūpindavosi, taip kad perėjusieji tapdavo "pra-garo vaikais", dvigubai blogesniais už farizėjus (Mato 23,15). Šie žmonių vadai buvo savanaudžiai, kurie tik pagal raidę, bet ne dvasi-ai, įstatymą vykdė. Todėl Jėzus juos kietais žodžiais pasmerkia Mato 23 perskyrime, vadindamas juos "veidmainiais, aklais vadais, kurie iškošia uodą, o praryja kupranugarį". Jėzus matė, kad jie yra netikri ganytojai, o tik samdiniai, kurie patys save maitinasi iš avių mėsos ir jų vilnomis rėdėsi (Ezek. 24,2), bet meilės savo avims neturėjo.

Žmonės buvo be tikrų dvasišku vadų. Todėl Jėzus jieškojo darbininkų, kurie jam karalystės statyme padėtų. "Pjūtis didelė, bet maža darbininkų, todėl melskite pjūtis Viešpatį, kad darbininkų į savo pjūtį siųstų". Pirmiausia jis pasirinko 12 mokinių (Mato 10,1), paskui 70 (Luko 10,1). Jų paskirtis buvo ta pati, kaip Jėzaus; mokyti, pagelbėti ir padėti žmonėms. Jie turėjo būti kūno ir sielos gydytojai. Jėzus jiems davė įsakymą: "Eidami skelbkite ir sakykite: Dangaus karalystė priartėjo. Išgydykite ligonius, apvalykite raupsuotus, prikeltkite numirusius, išvarkite velnius; jus dovanai gavote, dovanai ir duokite" (Mato 10,7-8). Ne visi žmonės buvo šiems vynuogyno darbininkams, kurie į pjūtį buvo siųsti, palankiai nusiteikę. Kiti jų neapkentė, kiti juos išvarė, persekiojo ar nužudė. Jėzus sakė: Štai, aš siunčiu jus, kaip avis tarp vilkų (Mato 10,16). Jis nurodė, kad jų likimas panašus į jo, nes mokytinis nedidesnis už mokytoją.

Mes visi esame per krikštą pašaukti būti darbininkais jo pjūtyje. Kiekvienas statome Dievo karalystę pagal mūsų sugebėjimus ir galią. Visi, sekdami Jėzų, turime padėti mažinti mūsų artimo vargus ir bėdas. Daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai Jėzus pirmuosius mokytinius išsiuntė. Didelę pažangą padarė žmonija moksle, kultūroje, bet širdis žmogaus liko ta pati. Ar mes doroje ir tikėjime pažengėme? Ar tapome stropesniais jo darbininkais? Gal dar daugiau vargo ir kančių yra mūsų tarpe. Daug mūsų brolių ir seserų neturi dvasinės laisvės, jie bijo laisvai kalbėti ir galvoti. Mes visi trokštame tiesos, teisingumo ir meilės, nes daug kur mus neteisė ir šaltumas gaubia. Tiesa ir šiandien nustelbiama. Jos net bijome. Todėl evangelija apie meilę, gailėstingumą tiek nenoriai priimama, nes tada turėtų būti pašalinta netiesa, melas ir žiaurumas. Jėzus sako: "Žmonės mėgo daugiau tamsą kaip šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kas pikta daro, tas nekenčia šviesą", kad jo darbai nebūtų peikiami" (Jono 3,19-20). Darbo jo pjūtyje yra daug. Ne kiekvienas gali tą darbą dirbti, nes Dievas davė mums įvairias dovanas. Todėl kiekvienas sekime jį pagal tuos gabumus, kuriuos jis mums suteikė. Leiskime Evangelijos šviesai mūsų širdis apšviesti, kad jose įsigyventų tiesa ir meilė. Tada šią šviesą galėsime platinti ir mūsų aplinkumoje.

+++++



Eikime keliu šviesos  
Paskui šventąjį vadovą;  
Jo vardu be paliovos  
Tęskime vis gerą kovą,  
Burdamies drąsia dvasia  
Po jo vėliava skaisčia.

Jėzaus gyvuoju žodžiu  
Tegaivinas mus draugovė;  
Bekovojant jo vardu  
Testiprėja mus dorovė;  
Mūs žygius tepuošia vis  
Meilė ir skaissti viltis.



o - o - o - o

T Ū K S T A N T M E T I N Ė    K A R A L Y S T Ė

Labai daug krikščionių tiki į būsimą tūkstantmetinę Kristaus karalystę šioje žemėje ir geidauja, kad ji netrukus prasidėtų. Tačiau apie tai yra įvairių galvojimų. Daugelis mano, kad prieš paskutinio teismo dieną Kristus regimai šioj žemėje vaikščios ir su savo tikinčiaisiais ši pasaulį valdys 1000 metų. Kiti vėl tiki, kad krikščioniškoji bažnyčia dar kartą susilauks ypatingo žydėjimo laiką nuo maždaug 1000 metų, kur tada bažnyčios įtakoje taika ir gerbūvis žemėje viešpataus. Šita viltis remiasi ypatingai Švento Jono apreiškimo 20 perskyrimu, kur apie sielas tų, kurie dėl Jėzaus liudijimo ir Dievo žodžio turėjo mirti, taip kalbama: "Šitie gyveno ir viešpatavo su Kristumi tūkstantis metų," ir kur mums prišaukiama: "Išganytas ir šventas, kuris turi dalį pirmame prisikėlime. Ant tų antra mirtis, valdžios neturi, bet jie bus kunigais Dievo ir Kristaus ir karaliaus su jė tūkstantis metų".

Kad teisingai atsakius į klausimą dėl tūkstantmetinės karalystės, reikalingas nuodugnus ir pagal Šventą Raštą teisingas išaiškinimas Šv. Jono apreiškimo. Apie tai norime čia ir kalbėti. Prieš tai turime ir klausti, ar Šv. Rašto kitose knygosė, pirmoj eilėj Naujojo Testamento aiškiniuose raštuose, kas nors kalbama apie tokią tūkstantmetinę karalystę. Juk Šv. Jono apreiškimo knyga yra pilna pranašysčių, kurios mums duodamos įvairiais vaizdais ir pilyginimais. Kas juos tikrai suprasti ir išaiškinti nori, negali savo mintis ir norus išdėstyti, bet turi daboti pagrindo, kuri apaštalas Povilas laiške Romėnams taip nusako: "Jeigu kas turi pranašystę, tai tebūna ji panaši tikėjimui", tai yra, visa pranašystė turi atitikti aiškiai ir vienprasmėškai Šventame Rašte apreiškiam tikėjimo mokslui. Jeigu taip nebūtų, tai pranašystė bus jau klaidingai suprasta ir klaidingai suprasta pranašystė visada nuves prie apsirikimo ir svajojimo. Tą mes aiškiai matome pas farizėjus ir Šv. Rašto žinovus Kristaus laikais. Pasiremiant Senojo Testamento klaidingai suprastais pranašo žodžiais laukė jie regiamos Mesijos šlovės karalystės ir todėl jie klausia Jėzų: "Kuomet ateis Dievo karalystė?" Jėzus jiems atsakė: "Dievo karalystė neateina regimai. Nebus ir sakoma: Štai, ji čia, ar štai tenai. Juk Dievo karalystė yra jumyse" (tai reiškia tarp jūsų). Šitas Išganytojo aiškus žodis atmeta bent kokią viltį į regiamą Dievo karalystės atėjimą ir nevien tik aniems laikams, bet visiems laikams iki paskutinio teismo dienos. Išganytojas toliau įsakmiai savo mokiniams sako: "Ateis laikas, kada geisitę matyti vieną žmogaus Sūnaus dieną, bet neregėsite. Jums sakys: Štai, jis čia, štai tenai. Neeikite ir neskite." Ir toliau Jėzus kalba apie jo atėjimą paskutiniam teismui.

Kristus todėl ir numatė ir pranešė, kad paskutiniame laike daugelis krikščionių tikdės ir lauks šioj žemėj ant Kristaus regimos tūkstantmetinės viešpatavimo ir šlovės karalystės. Bet jis yra mus ir labai rimtai perspėjęs apie toki laukimą. Todėl mes ne evangelijose, ne Apaštalų laiškuose nerandame jokio nurodymo apie būsimą regiamą tūkstantmetinę Kristaus karalystę žemėje. Visi pranašavimai apie paskutinius laikus pasako, kad paskutinio teismo diena užtiks staigiai ir nelauktai ši pasaulį: "Nes kaip žaibas, žaibuodamas padangėje, nušviečia visą, kas po dangumi, taip bus savą dieną žmogaus Sūnus" (Luko 17,24). Todėl ir Viešpats Jėzus duoda mums griežtą išpėjimą: "Žiūrėkite savęs, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsinkintos apsirijimu, girtybe ir šio gyvenimo rūpesčiais, kad ta diena neateitų jums netikėtai, nes ji užeis kaip žabangai ant visų visos žemės paviršiaus gyventojų" (Luko 21,34).

Šitie išpėjimai būtų nereikalingi, jeigu prieš paskutinį teismą šioj žemėj būtų dar regiamą tūkstantmetinę karalystę. Tada juk

galėtumėm patogiai apskaičiuoti, kada ateis paskutinio teismo diena. Bet kaip mes turime dabar suprasti pranašavimus Šv. Jono apreiškimo 20 perskyrimo? Apie tai plačiau pakalbėsime gal sekančiame "Jaunimo Ratelio" numeryje. Šiandien mes norime dėtis į širdį mūsų Viešpaties raginimą: "Taigi, budėkite, visą laiką meldamies, kad būtumėte rasti verti išvengti viso to, kas turi įvykti, ir stotis žmogaus Sūnaus akivaizdoje".

X = X = X = X = X = X = X = X

### DABARTINĖ BAŽNYČIOS PADĖTIS RUSIJOJ

Mažai kas žinoma apie bažnyčią Rusijoje. Ikšiol girdėjome tik pranešimus, kurie mums nedavė jokio pilno vaizdo apie tikrą padėtį. Pavyzdžiui buvo skelbiama, kad paskutiniuose metuose per didžiąsias šventes bažnyčios buvusios perpildytos. Tas atitinka, tačiau nebuvo aiškumo, kiek bažnyčių iš viso leista naudotis tikintiems.

Apie tai suteikia aiškumo amerikonas Henry Shapiro. Jis buvo 20 metų korespondentu Rusijoje ir savo išpūdžius paskelbė straipsnyje "Rusija po Stalino mirties", talpintą "Frankfurter Allgemeine Zeitung". Prieš pirmąją pasaulinį karą Rusijoje buvo 54 000 pravoslavų bažnyčių, dabar bus jų apie 20 000, tai yra nepilnai pusė 1914 metais buvusių bažnyčių. Tačiau nereikia užmirsti, kad gyventojų skaičius nuo to laiko žymiai padidėjo. Maskvos miesto skaičiai reikalauja dar aiškiau nušviešia. 1914 m. Maskva su 1 1/2 milijono gyventojų turėjo 450 bažnyčių ir 25 vienuolynus. Šiandien ten gyvena 7 milijonai žmonių. Tačiau tėra 48 bažnyčios ir vienuolynų visai nėra. Kada mes tuos skaičius prieš save turime, tada mes visai nesistebime, jog tos kelios bažnyčios per didžiąsias šventes yra perpildytos.

Sovietų laikysena prieš bažnyčią laike paskutinių dvidešimt metų yra keletą kartų pasikeitusi. Trisdešimtujų metų pradžioje buvo viešai kovojama prieš bažnyčią. Bedievių sąjunga skaitė 5 milijonus narių. Priešbažnytiniiais plakatais buvo demonstruojama prieš pamaldas. Ypatingai jaunesni komunistai tame dalyvavo. Bažnyčių apylinkėje esančiuose patalpose būdavo pamaldų laike suruošti šokių pasilinksminimai. Kiekvienam bažnyčios lankytojui grėsė didelis pavojus. Šiandien Maskvoje gali kiekvienas nekliudomai atlikti savo bažnytines pareigas. Ne vienas kunigas viešai daugiau nepajuokiamas. Net policija tvarko bažnyčių lankytojų judėjimą. Atrodo, lyg kad bažnyčia turėtų visišką laisvę. Tačiau tikrumoje ji yra didesniame pavojuje negu ikšiol. Šukis "komunizmas ir bažnyčia nėra suderinami" ir toliau galioja. Milžiniškoji propagandos mašina, kuriai bažnyčia niekaip negali priešpastatyti, veikia visai tiksliai laikraščių straipsniais, atsisaukimais, paskaitomis mokyklose, augstose mokyklose ir viešame gyvenime. Ypatingai jaunimas yra to viso paliestas. Kadangi jaunimas nemato jokių galimybių gyvenime prasimušti, jeigu jis prie bažnyčios laikosi, todėl jie padidina bedievių skaičių. Bet tačiau kasmet randasi dar keli šimtai jaunų vyrų, kurie nori tapti kunigais. Krekliui pavyko porevoliucinės kartos širdyse tikybą iki šaknų sunaikinti. Dabar jis užsiima politikiniais kartais bedėvybę įdiegti. Jo pasisekimai nenuginčijami. Todėl jis ir nemano ir nemato reikalo tiems seniems, kurių dar lanko pamaldas, jau ir taip mažai belikusią bažnyčių duris uždaryti.

-----  
 Vis dėlto nėr' ko liūdėti,  
 Saulė teka vis naujai.  
 Norim veikti ir budėti,  
 Tegu džiugin mus darbai.  
 Endrius Juozaitis

KAIP JUOS MATĖ IR API-  
BUDINO JONAS ADOMAITIS  
IŠ DOCŪNŲ.

oOo

Prieš gerą pusę šimto metų Jonas prof. C. Capelle-  
ris, domėdamasis lietuvių  
liaudies kūryba ir gyvenimu,  
lankėsi Mažosios Lietuvos  
kaimuose. Pasekmėje to buvo  
atspausdinta knygutė

"KAIP SENIEJI LIETUWI-  
NINKAI GYVENO",

iš kurios šis tas čia  
pateikiama.

Jonas Adomaitis, doras  
kaimietis iš Mažosios Lietu-  
vos pietų krašto, prisimena  
savo vaikystės dienas ir su-  
pažindina skaitytojus su ke-  
liais anų laikų įvykiais.  
- Kviečiame būti svečiais  
rintyse pas šiuos senuosius  
lietuvininkus !

# SVEČIUOSE PAS SENUOSIUS LIETUVININ- KUS



K A I P J I E G Y V E N O

Kai aš jaunas buvau, Lietuvoje visai kitaip atrodė. Visą dir-  
va būdavo išvien. Geriausiaji būdavo visai į siaurus gabaliukus iš-  
matuota, kad visi lygiai turėtų ir nevienas neapsigautų. Turbūt dar  
žinosite, kad viskas šiuose senuose laikuose buvo karališka ir ūki-  
ninkas nebuvo savininkas, o tik darbininkas. Tai nevienas negalėda-  
vo nei parduoti, nei mainyti.

Žmonės trėjuose laikuose gyveno ( apdirbo ) - žieminiuose, va-  
sariniuose ir pūdyuose. Kur pernai būdavo žieminiai javai, ten ši-  
met matėsi avižos, miežiai, žirniai arba roputės, o kitame mete  
ten būdavo pūdymas.

Tuo pavasari Jurginių metu anie pradėdavo galvijus išvaryti  
ir laukus apdirbti. Pirmiausia apardavo rugienas ir pasėdavo žir-  
nius, paskui roputes sodindavo. Urbone būdavo avižų, Medarde sėme-  
nų ir miežių sėja; dobilų ir vikių mūsų tėvai dar nepažinojo. Po  
to apie Jonines eidavo žolę kirsti. Kai būdavo geras oras, tai kir-  
to, kai prasta, tai mėslius vežė ir pūdytė arė. Keturias savaites  
po Joninių, mažne ir anksčiau ar vėliau, atėdavo rugių kirtimas.  
Tai sunkiausias visų metų darbas. Tuomet visi būdavo laukuose. Vy-  
rai kirto, o moterys ir mergos grėbė, gi senieji žmonės stotė. Kai  
rugiai būdavo įvežti, tai reikėdavo kviečius, miežius ir avižas ap-  
dirbti. Paskui atėdavo rugių sėja aplink Idžių, o po to kviečių  
sėja aplink Kryzelį. Tame pačiame laike raudavo, nukuldavo, paties-  
davo ir linus; paskui pradėdavo atolo pievas kirsti. Po Mikelio ro-  
putes ir daržoves išimdavo. Tame tarpe būdavo jau linai atsigulėję,  
tai juos atkeldavo ir mindavo. Taip būdavo pabaigti laukų darbai.

Kai ruduo atėdavo, tai galvijai būdavo į tvartą uždaryti ir  
namuose šerti; tuos, kurie būdavo per viršų, penėdavo ir pjaudavo.  
Vėlai rudenyje, taip ligi Kalėdų, viskas būdavo sukulta. Po to gi  
nieko nebūdavo ką daryti, tik galvijus šerti ir kitąsyk į girią  
malkų važiuoti. Moterys linus sukuodavo ir verpdavo; vyrai kieme  
tvartus mėždavo. Tai būdavo jų darbas žiemos metu. Visą laiką, kai  
nedirbdavo, gulėdavo užkakalyje, kol valgyti šaukdavo.

Didelės upių pievos arba žankos būdavo prieš kirtimą kiekvienam lygiai išdalintos. Nevienas nei daugiau nei mažiau gaudavo kaip kiti. O ir ne kiekvienais metais turėdavo toje pačioje vietoje savo pievą, bet vis būdavo apmainyta, kad geriausias ir prasčiausias pašaras eitų paeilium. Laukų pievos būdavo ganyklai. Visas kiemas laikydavo vieną kerdžių, kuris kiekvienais metais pas kitą gospadorių (šeimininką, ūkininką) gyvendavo, vis nuo vieno Mertyno ligi kito. Jis su savo pačia gulėdavo kamatoje ir gaudavo kasdien kelis piemenius pagalbai. Aš pats toks piemenukas esu buvęs, todėl viską gerai žinau apie tai. Kerdžius turėdavo visus galvijus ganyti vienoje kaimenėje – arklius, jaučius, karves, avis, kiaules. Kiekviena rytą, kai patekėdavo saulė, atsistodavo jis gale kelio ir pradėdavo trūbyti. Tai viskas eidavo kelklūpsčiais ligi kol galvijai būdavo išvaryti į ganyklas. Pusryčių metu tai mes piemens turėdavome karves namo varyti, kad milžtų. Pareidami šaukdavome: "Užimkite karves, karves, karveles!" Tai kiekviena tarnaitė arba gospadinė išivarydavo patį savo karvę į kiemą. Po pusryčių pradėdavome šūkauti: "Varykite karves, karves, karveles!" Atsistoję gale kelio laukdavome, kol visos karvės būdavo iš kiemų išvarytos; po to mes ganydavome ganykloje ligi vakaro.

Vienas piemuo prižiūrėdavo vis žąsis. Tam nereikėdavo niekur nieko daboti kaip tik savųjų žąsų; tas visai nepriklausydavo prie kaimenės; jis būdavo sau vienas su savo žąsimis vis toli nuo mūsų. Gaspadorius sakydavo kerdžiui: "Minau, neįleisk to piemens, kuris žąsis gano; šiaip kai šilumoje pradės galvijai zylioti, tai jie išbėgs į žąsų pulką ir gali daug sumindžioti. Tai jam bus nuo algos nuskaičiuota". Ale (bet) šis ir labai saugodavosi. Tai jį ir girdavo gospadoriai, kad esąs geras kerdžius.

Arkliai būdavo su visais galvijais drauge; išdykėliai būdavo supančioti, tinginiai palaidi eidavo. Darbininkai galvijai – arkliai ir jaučiai – būdavo ir naktį ganomi; vaikai ir bernai turėdavo arklius, o mergos jaučius padaboti. Po vakarienės tai išvykdavome su arkliais ir galvijais į ganyklas. Daugsyk ir į kitą kiemą jodavome, anuos naktigonis suplėkti, o kitąsyk ir anie atjodavo pas mus. Kas drūtesnis – tai geresnis! Kai jie mūsų neįveikdavo, tai mes jiems kirsdavome botagais kur pataikydavome, vis iš viršaus. Tai mes prisidūkdavome!

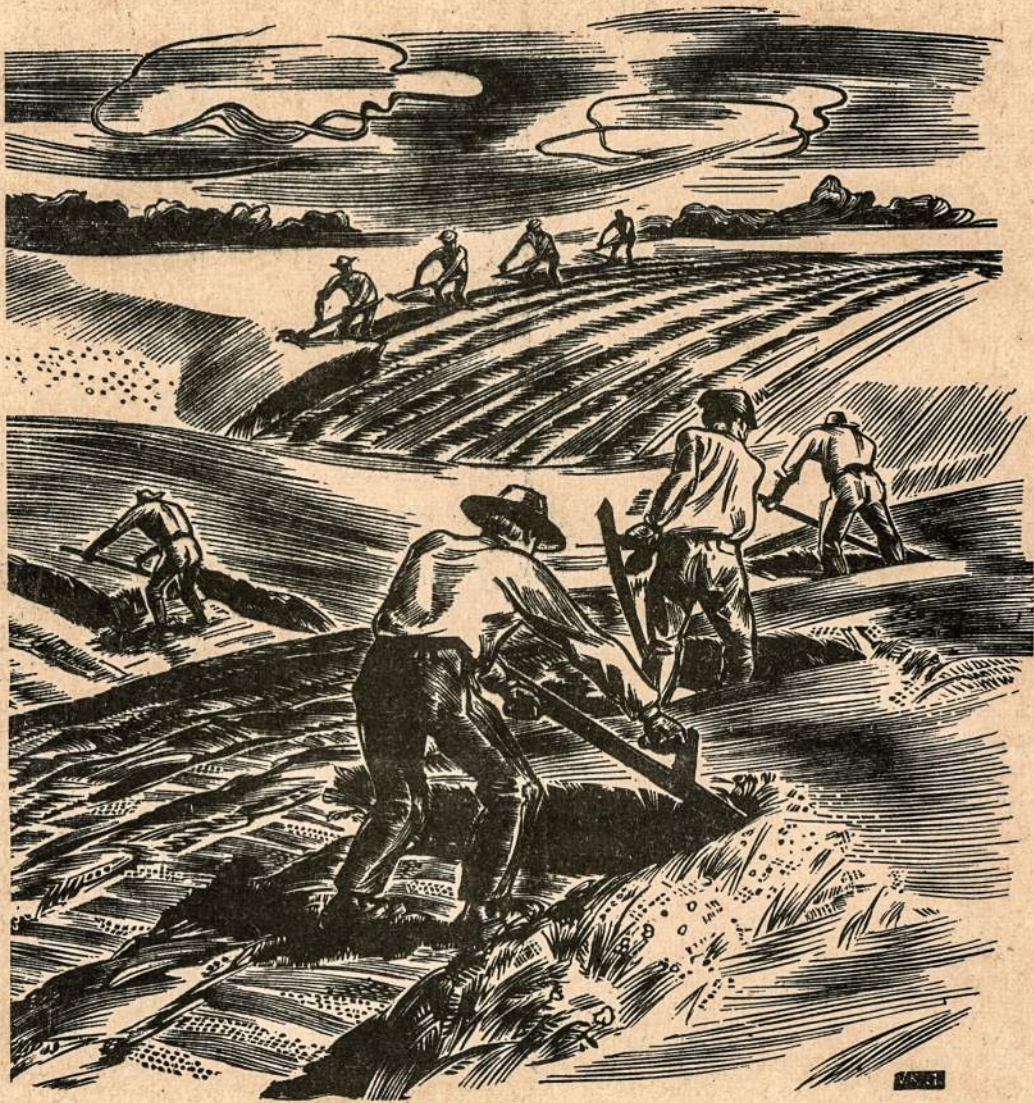
#### K A J I E V A L G Ė

Per puikių valgių senieji lietuvainikai nepažinodavo; jie vis valgydavo lapienės ar kruopų, rūgščių ar gručkų ar barščių. Ale nevisuomet taip prastai ir vargingai gyvendavo; kitąsyk ir labai skanus valgis ant stalo atsirasdavo – kaip kisiėkius, šiupinys, skilandis, košenybė (drebučiai). Aš jums pasakysiu kaip visi tie valgiai buvo taisyti!

Kisielių taip darė: Avižos buvo ant kakalio sudžiovintos ir ant girnų sumaltos, paskui buvo miltai įrauginti ir per rėtį perkošti. Tą sriubą įpylė į katilą ir ant ugnies virė, kol ji pasidarė taip stipri, kad ant jos, kaip mano mama sakydavo, su vyžoms galėjai eiti. Tą kisielių valgė pusiau karštą ir pusiam šaltą. Ale kas netikras lietuvainikas, tas negalėjo jo valgyti.

Šiupinys tai buvo storai nuvirtti balti žirniai. Tuos su men-turiu (pagaliu) maišė ir kiekvienam gabaliuką virtų lašinių ant bliūdo uždėjo.

Kai mes kiaulę arba meitelį skerdėme, tai lašinius į paltis supjaustėme ir į kamina rūkyti kabinome. Raumenis gospadinė gabaliukais supjaustė ir ant stalo į krūvą sukrovė. Paskui ji įmaišė druskos ar pipirų, kita ir česnaku įdėjo, o tarnaitė turėjo kiaulės pilvą išvalyti. Dabar gospadinė tuos raumenis kimšo į tą pilvą



V.K. Jonynas

Donelaičio "METU" iliustracija

---

taip drūtai kaip tik įstengė. Po to ji ėmė didelę adatą ir, įsivėrusi siūlą, užsiuvo tą galą, kur buvo raumenis įkimšusi. Visa tai padėjo ji ant lentos ir uždėjo platus akmenį. Tai ji sakė: "Mes jį suslėgsime, tai kitoks bus kaip vokiečių skilandis. Kai Jurginių metu jau atgyja pas juos pilnas kirmėlių, tai turi kiaulėms numesti!" Ale lietuvininkų kai prapjovė ant Mikelio, tai buvo toks gražus kaip sūris. Kita gospadinė visai nedarė skilandžio, ji sakė kaimynkei: "Ak, ką gero duoda tas skilandis? Tai juk turi visus raumenis į vieną kiaulės pilvą sukimšti. Aš vis darau raumeninių dešrų. Tai kai vieną subruknojame, tai aš dar daug kitų turiu".

Košenybė tai buvo galvijų kepenos, plaučiai, širdis ir sudaužyti kojų kaulai. Buvo viskas viename puode išvirta. Tai ėmė gospadinė ir išrinko visus kaulus, paliko tik vieną mėsą. Šią ji su pjaustė į gabaliukus ir idėjo į blyūdus arba į puodus. Paskui ji tą sriubą, kur mėsa buvo virusi, užpylė ant tos mėsos ir pridėjo druskos ir pipirų taip, kad kiekvienam patiko. Prašomė irgi pabandyti!

### KAIP JIE ŠVENTES ŠVENTĖ

Pasiklausykite dabar, kaip senieji lietuvininkai kai kurias didžiausias šventes švėsdavo.

KUČIŲ VAKARE gospadinė sakydavo: šianakt per visą naktį turi žiburys degti; kas nori, teatsigulia ir kas nori, tepaima knygas. Tai kiti likdavo per visą naktį budrus - skaitydavo ir giedodavo; kiti ir atsiguldavo. PIRMAJĄ KALĖDŲ DIENĄ būdavo ant lentynos obuolių ir puikaus pyrago pastatyta. Tai tėvas prikeldavo visuskūdikius, kiek jų tik buvo; jie turėdavo nusiprausti ir apsiredyti. Paskui tėvas sustatydavo juos pagal senumą ir klausdavo seniausiojo: "Mano sūnau, paskaityk, ką tu moki!" Tai kūdikis paskaitydavo iš Švento Rašto ar mišknygių, ką jis tik mokėdavo. Tuomet tėvas nuimdavo nuo lentynos tą dovaną. Paskui prieidavo prie kito ir klausdavo: "Ką moki tu skaityti?" Tas nieko nemokėjo, tai pradėjo verkti. Tėvas sakydavo: "Mano kūdiki, neverk, juk ir tu gausi dovaną", ir jam paduodavo. Galiausiai visi būdavo linksmi. Po pietų gospadorius ir kiti vykdavo į bažnyčią, o antrą dieną taipgi. Šiaip dar eidavo į svečius pas kits kita. Seniausiuose laikuose mūsų tėvai apie kortas nieko nežinojo iki kol nuo vokiečių kai kurie išsimokė.

Visą laiką tarp KALĖDŲ ir TRIJŲ KARALIŲ būdavo labai mažai dirbama. Moterys neverpdavo. Jaunieji eidavo paprastai į jaunimą, tik šeštadienio vakare kiekvienas likdavosi namuose. Šiaip jaunimas eidavo vakarais paeiliui pas kiekvieną gospadorių. Čia nei muzikos, nei gėrimų nebūdavo - būdavo juokaujama ir pasipasakojama ir kitaip linksmintasi.

NAUJUOSE METUOSE eidavome visi į bažnyčią. Ten išgirsdavome ir kiek per metus gimusių, kiek mirusių, kiek vedusių.

Per UŽGAVĖNES senieji būdavo paprastai pasivažinėti. Būdavo pakinkyta į šlajes pora arklių ir visi važiuodavo; tik maži kūdikiai su motinomis likdavo namuose. Vakare karčiamuose būdavo muzika; čia jaunieji linksmindavosi.

GRABNYČIŲ visai nešvėsdavo; sakydavo: "Tai lenkų šventė". Ale verpti tik neverpdavo.

ŽALIAME KETVERGE (Didžiajame Ketvirtadienyje) būdavo didžiausias turgus per visus metus; tuomet kiekvienas prisipirkdavo šventėms, ko tik reikėdavo. Ale po pietų būdavo labai švenčiama; tai visi eidavo prie išpažinties, o vakare skaitydavo ir giedodavo. TYKIOJE PIETNYČIOJE (Didžiajame Penktadienyje) pasninkaudavo daug žmonių per visą dieną. Bažnyčia būdavo taip prikimšta, kaip tik vienoje Tykioje Pietnyčioje per visus metus tegali būti. Ši diena būdavo ypatingai švenčiama, nes visi sakydavo: "Šiandien mūsų

Išganytoją nukryžiuo. Šeštadienį prieš šventą vakarą būdavo viskas jau gatava, ką kepti ir ką virė. Kai tik išgirdavo bažnyčioje skambinant, mesdavo visi savo darbus ir susirinkdavo kambaryje. Vėlykų rytmetyje būdavo tokia kalba, kad Jėzus prisikėlė. Kaikurie seneliai sakydavo dar, kad saulė ši rytą šokinėjanti. Kits mįslyjo: "Tai tik neteisybė!" O kits tai ir patikėjo ir išėjo labai anksti žiūrėti, ar tikrai matysias saulę šokinėjant. "Je", sako toks į kitą, "aš mačiau tikrai saulę šokinėjant". - "Tai tavo akims tik taip pasirodė, kuomet margaliavo", atsakydavo visi. Po pietų vėl eidavo bažnyčion. Vakare tai jaunieji susitardavo į pulką ir eidavo į kitą kiemą, kaip kad senoviškas būdas buvo, laluoti. Tai susiedavo po gaspadoriaus langų ir maldaudavo šį, ar leis juos laluoti. Kai pabaigdavo laluoti, tai ponas atidarydavo langą ir visiems, kiek čia lalauninkų būdavo, duodavo pyrago, degtinės; o kad iš geros valios - tai ir trečioką arba ašminį. Paskui gaspadoriai vėl atsiguldavo, o lalauninkai eidavo į kitą kiemą. Per Vėlykas, žinoma, ir kiaušinius margindavo. Tai būdavo jauniems didelis džiaugsmas! Kai mūsų motina gražiai velykinius nudažydavo - raudonai arba geltonai, tai mes kūdikiai iš džiaugsmo nežinodavome kur šokti. Kiti suvalgydavo, kiti mainydavo, kiti eidavo mušti. O tai šitaip darydavome: vienas laikydavo, o kits iš viršaus mušdavo, kurio sutrūkdavo, tai anas atimdavo jam. Kits ir išmargindavo savo velykinius. Kuomet kiaušinis būdavo nudažytas, tai jis lajais sutirpydavo ir su pagaliuku aplink aprašydavo savo vardą, savo kiemą ir metus; paskui tą kiaušiniį idėdavo porai valandų į lapienės rasalą. Kai išimdavo, tai rūgštis būdavo, kur su lajum patepta, vėl balta padariusi ir jis galėdavo viską suskaityti.

Tai buvo tik kelios šventės trumpai suminėtos.

#### K A I P T U O K D A V O S I

Jeį kas nors norėdavo susituokti, pirma turėdavo piršlio jieškoti. Tai piršlys siųsdavo savo gaspadinę pas mergos tėvus. Piršlienė suveddavo jaunuosius dažniausiai per jomarką. Po to visi nuvažiuodavo į jauniko namus ir apžiūrėdavo. O kai su jauniko tėvais susitardavo dėl pasogos, tai ateinantįjį šeštadienį jau derybas turėdavo. Tuomet atjodavo jaunikis ir piršlys pas mergos tėvus. Še pakviesdavo juos į kambarį ir mandagiai liepdavo jiems už stalo pasisėsti. Tai svokia, kai vakarienė jau atnešta, atveddavo mergaitę pas jaunikį ir pasodindavo juodu už stalo: jaunikį iš kairės pusės, o mergą iš dešinės. Dabar būdavo geriamos užgertuvės. Po to kiekvieną šeštadienį atjodavo jaunikis pas savo mergą ir pasveikindavo ją ir jos tėvus. Tai ji kviesdavo eiti už stalo: "Atsisėsk žente". Ir atnešdavo ką gerti ir valgyti. Mergos tėvas ir motina kartu su jais dvejais pabūdavo, daugiau šventųjų tuo metu neatsirasdavo. Paskutinį šeštadienį prieš sutuoktuves būdavo sušnekėta, kas vestuvėms taisytina. Tai būdavo pūta ir kepta. Vienas iš nuotakos giminių būdavo išrinktas kviesliu, kurs jojo paeiliui kviesti. Tam mergos tėvas sakydavo: "Ten pas tą ir ten pas tą tu nujosi kviesti visą butą; šlaip po vieną tai niekis; visus, kas ateis, tas ateis ir kas ne, tai ne". Kvieslys būdavo savo arkli aplink kamanas vainikų apipynęs, o jis pats apie keptę žalią vainiką ir raudoną kaspinę turėdavo. Rankoje laikydavo apdabintą lazdetę su vainiku, kurios viršutiniame gale būdavo drūčiai prisegta maža balta skepetaitė. Po skepetaitės būdavo toks mažas kankalėlis. Kuomet kvieslys prijodavo kiemą, kur kviesti turi, tai prie buto pradėdavo skambinti, kad atidarytų. Kai atidarydavo duris, tai jis tiesiog į butą įjodavo ir laukdavo, kol duris į kambarį atverdavo, tuomet įjodavo ir į kambarį. Paskui pratarėdavo jis: "Aš esu kvieslys. Aš pakviečiu į svodbą visus jaunus ir senus. Kas

turės norą, tas gal ateit; o kas ne, tas gal pasilikti namie. Mano tėvo namuose viskas pataisyta ir mano tėvas jus gerai mylės. Kol bačkelės tekės, tai tėvelis jus mylės ir kaip bačkelės skambės, tai jis paliaus jus mylėjęs. Tai atneš tėvelis volę ir ant stalo padės: Dabar, mieli svečiai, kol turėjau tai mylėjau; dabar kaip viskas yra, tai aš jus palydėsiu".

Po tokio pakvietimo kvieslys apdovanojamas baltu gražiu rankšluosčiu. Tuomet jis jodavo į kitą butą ir atrodydavo toks išdidus, kad nebūtų ėmęs net šimta dolerių.

Vestuvių dienoje, kai svečiai susirinkdavo, tai jaunikio ir mergos gentys iš pradžių atskirai užsilaikydavo, kol svočia pratarė: " Dabar visi turite eiti į vieną stubą ir už stalo visi susėst; dabar visi po vienu gospadoriumui priklausot". Tai jie apsidėdavo stalus; čia būdavo atnešta kas nors pagerti ir pavalgyti. Piršlys, gale stalo sėdėdamas, paskaitydavo prieš valgį Dievo Žodį ir sakydavo: " Valgykim vardan Dievo; paskui mes važiuosim su Ponu Dievu į vinčevas!"

Dabar visi pradėdavo valgyti ir gerti. Vežimai kieme jau būdavo pataisyti. Pirmutinis skirtas jaunikiui ir nuotakai. Tuodu sėdėjo užpakalyje ant vieno sosto; priekyje sėdėjo vienas vežikas ~~xxx~~ savo soste. Jis taipgi būdavo puikiai apsiređęs ir turėdavo dailų botagą. Viršuje ant botkočio būdavo pririštas didelis platus raudonas kaspinas. Antrame vežime sėdėdavo muzikantai. Paskui važiuodavo kiti vežimai su piršliu ir svečiais. Pakeliui į bažnyčią visi būdavo labai ramūs ir rimti, neatsirasdavo jokių ~~xxxxx~~ draskymų ar piktu žodžių. Taip jie pasiekdavo bažnyčią. Vėliau grįždami namo jau po sutuoktvių, užsukdavo ir į karčiamą, kurioje gerai pasilinksmindavo. Paskui piršlys turėdavo žiūrėti kiek pinigų reikia sumokėti ir tiek surinkti iš esančiųjų.

Atvykę namo, jaunavedžiai rasdavo jau klėtyje staliuką. Čia būdavo jiems pataisytas pirmutinis valgis po sutuoktvių. Tai juodu valgė ir gėrė vieni du, atskirai nuo visų svečių. Šie jau būdavo visi suėję į kambarį ir pradėję linksmintis valgiais ir gėrimais. Vėliau ateidavo ir tuodu jaunavedžiai prie kitų. Vienoje kambario kertėje būdavo eglešakių prikabinta. Čia buvo paukščių iš balto ir mėlyno popieriaus, čia ir buvo raudonų, baltų, geltonų ir mėlynų kaspinų, buvo ir krepšis iš popieriaus, o jame obuolių. Taip ir sėdėjo už stalo jaunoji pora, patogiai ir ramiai. Ale antrą dieną jie būdavo kitokioje linksmybėje. Prieš pavakarį nuotakai nuimdavo vainiką ir užrišdavo skepetą, nes ji jau dabar moteris.

Vėliau važiuodavo jaunavedžiai į jaunikio namus. Trečią dieną gi sugrįždavo vėl į marčios namus, bet jau kraičio vešti - patalų, priegalvių, skrynių su drabužiais. Svečius jie rasdavo dar susirinkusius; kiti dar nuo praėjusios dienos, kiti buvo parėję namo ir vėl sugrįžę. Dabar pakinkė visi savo vežimus, sakydami: " Dabar kraičius krausim ir vešim marčią į jos pustynę; tegu jai Dievs duoda giliukį ir žegnonę!" Taip išlydėdavo svečiai marčią iš jos tėviškės, palydėdavo į jos naujus namus ir po to kiekvienas nuėidavo savo keliu ir viskas būdavo užsibaigę.

- Knisius -

oooooooooooooooooooooooooooo

Karta du Dievo neigėjai pietavo su Voltaire, didžiuoju niekintoju, Potzdame. Jie jam pasiūlė kalbėti apie bedievybę. Voltaire jiems uždraudė tai daryti jo tarnų akivaizdoj. Jis sakė: " Palaukite iki mano tarnai pasitrauks, nes aš nenoriu, kad jie šią naktį man galvą nupiautų". Voltaire labai gerai žinojo, kad visokioms nedorybėms ir nusikaltimams durys ir vartai yra atidaryti, kada neigiamas Dievo buvimas

## 770 METŲ VALDENŲ BAŽNYČIAI

1184 metais Veronos bažnytiniam susirinkime buvo Petro Valdus pasekėjai, kurie vadinosi " pauperes Christi " (Kristaus beturčiai), dėl kritikavimo bažnytinės tvarkos, sakramentų mokslo, hierarchijos ir tt., pasmerkti.

Šiuos valdensus būtų beveik galima pavadinti pirmaisiais evangelikais. Jų steigėjas Petras Valdus gimė 1140 m. Lyon mieste. Jis buvo turtingas pirklys. Vieno jo draugo staigi mirtis jį panašiai kaip ir Liuterį mirtinai išgąsdino ir paveikė evangeliją studijuoti. Šio skaitymo pasekoje jis pasiryžo beturčio gyvenimui, surištu su pamokslininkavimu ir sielų aprūpinimu. Kaip ir Liuteris jis išvertė Šventą Raštą į liaudies kalbą. Kartu jis surado pasekėjų ir priešų. Ginčus jis patiekė 1179 m. Laterano sinodui. Valdensai savo darbą varė toliau ir todėl buvo 1182 m. iš Lyon išvaryti. Du metus vėliau bažnytinis susirinkimas jės pasmerkė. Todėl jie išsklido po Pietų Prancūziją, Šveicariją ir Lombardiją. Kada tolimesni persekiojimai jės privertė toliau keltis, surado valdensai vieną kunigaikštį, kuris juos apsaugojo ir jiems suteikė apsigyvenimo vietą neapgyvendintuose alpių slėniuose. Tai buvo grafas Luserna. Apie du šimtmečius šie grafai juos saugojo. Valdensai plėtė savo pasiluntinystę iki Vokietijos ir Bohemijos. Jie susirišo su husitais. Penkiolikto šimtmečio gale popiežius laikė juos tiek pavojingais, kad Innocencas VIII prieš juos sukėlė kryžiaus žygį, kuris dėl kitų valdovų lojalumo tik prancūzų srityje pasireiškė. Ten buvo ištisi kaimai sunaikinti.

Valdensų mokslas turėjo daug panašumo su Liuterio mokslu. Jie pripažino tik tris sakramentus, krikštą, Šventą vakarieną ir atgailą. Jie atmetė skaistyklos mokslą ir atlaidus mirusiems. Taip pat jie atsisakė ir priesaikos. Tačiau tikro atsiskyrimo nuo Romos bažnyčios nebuvo. Jis išvyko tik su reformacija Vokietijoje, kada valdensai du pamokslininku pasiuntė į Vokietiją, kurie su Liuterio raštais grįžo. Tik tada sinodas nutarė jungtis prie reformacijos.

Sekantieji pusantro šimto metų yra atžymėti žiauriu persekiojimu, kurie privedė 1558 m. prie sužadinimo pirmo valdensų kunigo Giofredo Varaglia Turine. Ir kitose Italijos dalyse buvo valdensai išvaryti ir jų kunigai mirtin nubauti. Politinių santykių pasekoje ypatingai sunkiai atsiliepė valdensams Liudviko XIV laikai ir panaikinimas Nantes edikto (įsakymo). Vėl turėjo tūkstančiai iškeliauti į Šveicariją ir Vokietiją. Keli šimtai kovodami grįžo ir laikinai gavo sau ir savo šeimų mariams laisvę ir gyvenamą vietą iki vėl buvo išvaryti. Savaimė aišku, kad nuolat persekiojant ir tikiybinių gyvenimas menkėjo. Tiktai Napoleonas savo laiku ir Italijos okupacija davė jiems didesnę laisvę. Po Napoleono nuvertimo vėl persekiojami valdensai. Bet tada susilaukta stiprios dvasinės pagalbos iš anglų, olandų ir vokiečių, per ką valdensai savo senoj tėvynėj sustiprėjo. Sardinijos karalius Karolis Albertas savo įsakymu buvo berods Romos katalikų tikyba pripažinęs kaip " vienintelę valstybės tikyba", bet ir kitaip tikintiems piliečiams buvo lygios pilietinės ir politinės teisės suteiktos. Jie galėjo mokyklas ir universitetus lankyti ir įsigyti mokslo laipsnius. Sekančiuose dešimtmėčiuose buvo valdensų ir kitų evangelikų teisės Italijoje respektuojamos. Tik sudarius su katalikų bažnyčia Laterano sutartį ir Mussoliniui įstatymo keliu pripažinus Romos katalikų tikyba vienintelę Italijos tikyba, vėl prasidėjo protestantų beteisiškumas. Jis pasibaigė alijantams Italiją okupavus.

Valdensai turi Italijoje 73 parapijas su 40 000 narių. Jie išlaiko savo teologijos fakultetą, vieną evangelišką gimnaziją, 4

našlaičių prieglaudas ir 3 ligonines. Pamaldų lankymas yra labai didelis, nes kiekvienas parapijietis su savim atsiveda vieną ar du katalikus, netikinčius, komunistus ar kitus. Todėl yra ir labai saug perėjimų į šią evangelikų bažnyčią, nors tas naujokams ir nelengva yra. Iš kiekvieno suaugusio reikalaujama dviejų metų konfirmandų pamokinimo. Tačiau jie ateina ir prisiima visus sunkumus, kurių kiekvienas naujas evangelikas susilaukia katalikiškoj Italijoje. Kadangi perėjimas reikalauja daug žmogiško savistovumo ir pasiryžimo, todėl patys geriausiai žmonės šiandien papildė valdensų bažnyčią.

o - o - o - o - o - o - o - o - o

### LIETAUS LAŠELIAI

Pilki, it perlai - skaidrūs, kristaliniai  
Iš debesų lietaus lašeliai krinta -  
Gaivina saulės nuteriotą žemę,  
Šviežių jėgų, atodusį jai lemia.

Sustyrusius medžius žalumu puošia;  
Pagirdo klevą, ažuolą ir uosį;  
Daigina grūdą; kelia riestą smilgą;  
Sutirpdo dulkę; karštą skruostą vilgo ...

Bet neilgai pilki, tie kristaliniai  
Iš debesų lašeliai žemėn krinta -  
Pragiedruliais vėl sužėri saulutė,  
Sublykčioja lašeliuose juostutė.

Vytis Klemas

: - : - : - :

### Skaitykime Šventą Raštą

Kiekvienoj lietuvių evangelikų šeimoj turi būti Šventas Raštas. Mūsų tėvai ir protėviai jį laikė brangiu turtu ir iš jo semdavos stiprybės, paguodos ir vilties. Ir mes laikykimės prie šio brangaus palikimo. Per karo sukurius ir bėgimus retai kas išsaugojo tėvynėje turėtą Šventą Raštą. Bet ir čia tremtyje krikščioniškosios įstaigos rūpinasi mūsų dvasiniais reikalais. Britiškoji Biblija Draugija Londone po karo išleido jau net dvi ~~xxxxx~~ Biblijos laidas lietuvių kalba. Atsirado dar ir didesnis kiekis 1905 metais Berlyne išleistų didžiojo formato Biblijų gotiškomis raidėmis, kurias ir tėvynėje vartojome. Švento Rašto kainą yra visiems prieinama. Biblija mažo formato lotynų raidėmis kainuoja su prisiuntimu Vokietijoje 3.- DM, į užsienį siunčiant 2 doleriu, didelio formato gotiškomis raidėmis Vokietijoje 4.- DM ir į užsienį 2,50 doleriu. Iš užsienio galima atsilyginti ir tarptautiniais pašto kuponais. Biblijas galima gauti per šio laikraščio administraciją, kurios antraštas nurodytas laikraščio gale.



# PO SPAUDA Pasiūvelgins

## PROTESTAS PUEŠ KATALIKŲ PERSEKIOJIMUS KOMUNISTŲ VALDOMUOSE KRAŠTUOSE

Kolumbijos kardinolas Luque viešoje kalboje išreiškė kolumbiečių tautos protestą prieš katalikų persekiojimus komunistų valdomuose kraštuose. "Meilės ir solidarumo ryšys riša visus Bažnyčios vaikus", - kalbėjo kardinolas, - mūsų brolių kančia yra drauge mūsų kančia. Todėl mes dar kartą protestuojame prieš neteisybę ir prievartą, kuriuos turi kentėti Bažnyčios nariai kardinolai, vyskupai, kunigai ir tikintieji, uždaryti kalėjimuose dėl Kristaus ir kaltinami tik tuo, kad pasiliko ištikimi Kristaus Vietininko sostui".  
Draugas nr. 32.

## APMUŠĖ PROTESTANTŲ MISIONIERIUS IŠ JV

BOGOTA, Kolumbija.- Evangelikų konfederacija Kolumbijoje praneša, kad Sagomosoje, Boyacos provincijoje, 15 žmonių būrys užpuolė Amerikos protestantų misionierių Warren O'-Dell Nowojieski iš Salem, Ore. ir jo nėsčią žmoną, kuria pardušė ant žemės ir po to dar apspardė.

Tame pačiame pranešime sakoma, kad evangelikų konfederacijos pirmininkui Jose D. Fajardo, laikant pamaldas Cali vietovėj, atėjo du katalikų dvasiškiai ir nutraukė pamaldas, primindami, kad protestantai Kolumbijoje gali pamaldas laikyti tik prie uždarytų durų.  
Naujienos, nr. 85.

## VATIKANAS TEUŽTARIAS PROTESTANTUS

LONDONAS.- Darbiečių atstovas parlamente Fletcher paragino vyriausybę, kad ji kreiptųsi į Vatikaną užtarimo angly protestantams, kenčiantiems nuo persekiojimų katalikiškoj Kolumbijoje. Pasekretorius Nutting, paaiškino, kad vyriausybė pažavedė savo ambasadoriui Bogotoje kalbėtis tuo reikalu su Vatikanu pasiuntiniu.  
Naujienos, nr. 46.

Šėlsta kas nors prieš tave: tešėlsta; tu melskis!  
Te neapkenčia; tu būk gailėstingas!  
Tik ligos karštis jo sieloje neapkenčia tavęs:  
kai jis pasveiks, jis bus tau dėkingas.

Aurelius Augustinas, 335-430

M i s i o n i e r i a u j a . . . . .

PLB Vokietijos Krasto Valdybos Informacijos iš 1953 m. gruodžio 9 d. praneša, kad vieną žikiybinių mišrią šeimą, išgyvenusią 25 metus sutuoktai evangelikų bažnyčioje, dabar vėl Hannoverijoje, Vokietijoje, katalikų kunigas Šarka antru kartu sutuokęs katalikų apeigomis. Numatoma greit ir kitą tokią laimikį turėti. Tur būt, kun. Šarka tęsia tėvo Bružiko "Misijas". O daugelis atsimena anuos Bružiko laikus, kai tų "misijų" pasekoje ir šeimos iširdavo. Kad būtų galima apsiginti nuo įkyraus "misionieriavimo", kai kas iš mišriųjų šeimų turėjo prisikabinęs prie savo durų ir iškabą: ".... ir šeimų ardytojams įeiti draudžiama".

Prieš porą metų kitas "misionierius" lietuvis vienuolis per pamokslą tremtinių stovyklos katalikų bažnyčioje buvo paskelbęs, kad tokia, tai dieną ir valandą sakysias pamokslą evangelikams ir todėl prašo parapilėčių pranešti tai stovyklos evangelikams, kad ateitų, žinoma, neišskiriant nė gimnazijos mokinių, gyvenančių toli nuo savo globojamų tėvų.

Dabar vėl PLB Vokietijos Informacijos praneša, kad Lietuvoje, Ukmergės apylinkėje, atbėgusioms nuo bado rytprūsietėmis labai rūpinosi vietinė lietuvė gailėtingoji sesuo, stengdamasi jas pervesti į katalikes. Vieną - Elzė - ir pervedusi. Reiškia, su viena ranka duoda duonos, o su kita rožančių.

Tai vis pastangos išnaudoti žmogaus sunkią būklę, kurioje atsiduręs, žmogus bemeilija ar kokią trupinėli materialės gėrybės sulaukti, ar, pagaliau, savo lietuvybę geriau įrodyti ir dėl to spekuliuoja savo sąžine. Istorija minės kilnius lietuvių žmoniškumo žygius, bet nepraeis pro šalį nė pro tokius egoistinius darbelius.

- Saulius

Taip rašo dienraštis "Naujienos" Nr. 45 iš 23.2.1954.

Atsivertėlių statistika rodo didelius katalikų nuostolius. Per 10 metų perėję į protestantus 4.144.366.

New Yorkas.- Matant katalikų spaudoj plačius ir dažnus paskirų atsivertimų aprašymus, daug kam susidaro įspūdis, kad žmonių, surandančių "tikrąjį tikėjimą" yra gana apstu. Vėl visiškai kitokias išvadas tenka padaryti iš protestantų "Christian Herald" žurnalo ilgų tyrinėjimų, apėmusių paskutinių 10 metų atsivertimų statistiką Amerikoje.

Dr. Daniel Poling, minėto žurnalo redaktorius, remdamasis šių tyrinėjimų vaisiais, tvirtina, kad viena iš svarbiausių katalikų "atsivertimų" priežasčių į protestantus yra vedybos su protestantais arba protestantėmis. Pagal minėtus šaltinius, pastarųjų 10 metų laikotarpy į protestantus perėjo 4.144.366 katalikai. Per tą patį laiką į katalikus perėjo 1.071.897 protestantai. Žinios apie katalikų atsivertimą į protestantus surinktos iš protestantų dvasiškių, pas kuriuos "persivertėliai" užsiregistravo naujais parapilėčiais. Reikia manyti, kad dar didesnis katalikų skaičius pasitraukia ne dėl vedybų, ar kitu organizacinių suvaržymų, pav. iš įsitikinimų, kad jis gali apsieiti be tarpininko tarp jo ir Dievo, tai yra be protestantų ar kurios kitos naujos religinės organizacijos.

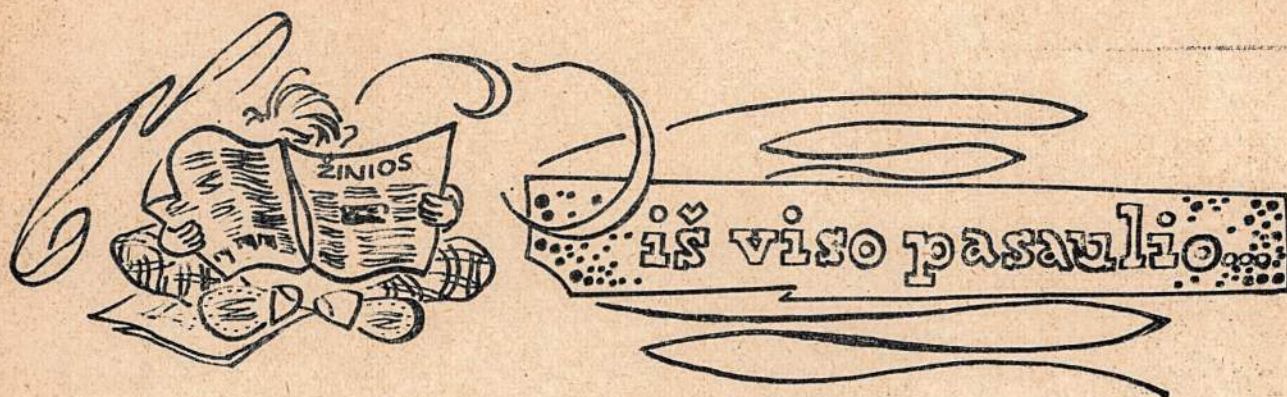
NCWC gen. sekretoriaus padėjęs Msgr. Paul Tanner, paklaustas apie "Christian Herald" tvirtinimus, atsakė: "Mums ne naujiena, kad yra katalikų, kurie nutolsta nuo savo tikėjimo". Nes svarstydamas statistikos duomenų tikrumą, minėtas dvasiškis sako, kad šio žurnalo rašinys yra įspėjimas katalikams, kad jų tikėjimas "yra dieviška dovanam, kurią galima pamesti". † Naujienos Nr. 72.



Kasparas Dikšaitis  
Šių metų Vasario 16 Gimnazijos  
abiturientas ir buvęs „Jaunimo  
Ratelio“ redaktorius



Pirmos lietuvių liuteronų pamaldos  
Clevelande, 1954 m. kovo mėn. 28 d.



### BAŽNYČIA PAVERSTA KONCERTŲ SALE

Lenkų Liuteronų Tremties Bažnyčios nariai Anglijoje gavo žinią, kad didžiausia protestantų bažnyčia Lenkijoje, Trejybės bažnyčia Varšuvoje, komunistinės valdžios yra paversta į koncertų salę. Trejybės bažnyčia talpino 5000 žmonių. Ji buvo statyta Romos Panteono pavyzdžiu ir skaitėsi gražiausia Lenkijos sostinės pastatu. Antrame pasauliniame kare buvo ji sunaikinta. Tačiau po karo buvo ji lenkų liuteronų vėl atstatyta. Netrukus valdžia ją konfiskavo ir nuo to laiko ji nuolat tarnauja pasauliniams rengimams, nors ir patalpos vidus nėra pakeistas. Dabar perstatant į koncertų salę, buvo 1950 metais pastatytas didelis medinis kryžius pašalintas.

### KRYŽIAUS ŽYGIS PRIEŠ PROTESTANTIZMĄ ISPANIJOJ

Prie katalikų bažnyčios vadovų, kurie Ispanijoje su ypatingu uolumu kovoja prieš protestantizmą, dabar prisidėjo dar ir Barcelonos arkivyskupas. Viename ganytojiškame laiške jis ragina savo diecezijos tikinčiuosius imtis "Kryžiaus žygio" prieš protestantizmą. Jis išpėja dvasiškius griežtai daboti, kad būtų pilgomas valdžios įstatymas ir už kiekvieną prasižengimą prieš šį įstatymą, kuris draudžia viešą praktikavimą nekatalikiškų tikybų, paduoti skunda.

### BAŽNYTINIS GYVENIMAS JAPONIJOJ

Palyginus su 85 milijonų bendro Japonijos gyventojų skaičiumi, evangelikų bažnyčia Japonijoje yra labai maža. Tačiau paskutiniu laiku ji išvystė stiprų ir savistovų gyvenimą, kuriame užsieninių pasiuntinių aktyvus veikimas vis daugiau mažėja. Valdiška statistika nurodo 225 000 japoniškų protestantų. Romos katalikų yra apie 170 000 ir graikų katalikų 33 000. Maždaug 3 000 evangelikų bažnyčiose dirba virš 2500 vietinių kunigų. Jiems padeda apie 1000 pasiuntinių. Virš 60 procentų visų evangelikiškų krikščionių (apie 136 000) priklauso "Suvienytai Krikščioniškai Bažnyčiai" (Kyodan), kuri dar 170 000 žmonių mokina sekmadienio mokyklose. Bažnyčia stengiasi pasidaryti finansiniai nepriklausoma nuo užsienio dovanų ir pradėjo krikščioninimo darbą mažesniuose miestuose ir kaimuose. Iki šiol evangelija buvo atnešta tik į didmiesčius. Kunigų paruošimui tarnauja dvi kunigų seminarijos, kurias būsimi kunigai lanko penkis metus. Kartu kunigai paruošiami ir žemės ūkiui, kad vėliau krašte galėtų kiek galint daugiau ūkiškai išsilaikyti.

KIEKVIENAS EVANGELIKAS SKAITO IR REMIA SAVO BAŽNYTINĘ SPAUDĄ.

## "KOMUNISTAI"

Devyni kardinolai, aštuoni arkivyskupai ir du vyskupai kaip pirmininkai visų rajoninių konferencijų italų dvasiškosios, marijoniškojų metų proga ganytojiškame laiške ragina Romos katalikus ryžtingai kovai prieš visus "nekatalikiškus judėjimus", ypatin-  
gai prieš komunizmą ir tame sąryšyje ~~xxxx~~ teisia "sustiprintą pro-  
testantišką propagandą", kuri "gaugumoje užsienio kilmės" esanti  
ir su savo "pražutingais klaidingumais" sudaro pavojų italų tautos  
dvasiškai vienybei, naikina tikybą, padeda bedieviškam komunizmui.  
Italijos Evangelikų Liuteronų Bažnyčios laikraštyje (nr.2) griež-  
tai protestuojama prieš tai, kad komunistai ir protestantai sume-  
tami į vieną puodą. Laikraštis primena, kad protestantų santykis  
bendrame Italijos gyventojų skaičiuje yra 1:1000. Tačiau per pas-  
kutinius rinkimus kiekvienas penktas balsuotojas balsavo už komu-  
nistus. Yra paprastas dalykas išskaičiuoti kiek balsų galėjo teo-  
retiškai atiduoti protestantai už komunistus ir kiek balsų pareina  
nuo Romos bažnyčios sūnų ir dukrų. Ganytojiško laiško autorių ten-  
ka paklausti ką bendro turi su komunizmu nežymi protestantiškoji  
mažuma katalikiškame krašte, kuriame randasi Europos stipriausia  
komunistų partija.

Iš „Evangelische Welt“ nr. 6 (1954 m).

### PABĖGĖLIŲ BAŽNYČIA HONGKONGE

22 liuteronų parapijų atstovai Hongkonge sudarė "Liuteronų  
Bažnyčią Hongkonge". Susirinkimas, įvykęs Tao Feng Shan liute-  
ronų teologiškame seminare, išsirinko naują išsteigtos bažnyčios  
prezidentu Dr. Peng Fu, buvusį Kinijos liuteronų bažnyčios vadovą.  
Parapijiečiai išimtinai yra Kinijos pabėgėliai, kurie paskutiniaus  
metais dideliame skaičiuje atvyko į Hongkongą.

### PLATŪJŲ PASAULĮ APIMANTIS BIBLIJOS DARBAS

Vyrai ir moterys iš 34 kraštų buvo paskutinėj balandžio sa-  
vaitėj susirinkę Anglijos kurorte Eastbourne, kad, vadovaujant vys-  
kupui D. Eivind Berggrav iš Oslo, Biblijų Draugijų Pasaulinio Su-  
sivienijimo Tarybos posėdyje ir sekančioj konferencijoje apsvars-  
čius Biblijos gamybos ir išplatavimo labai svarbius klausimus. Kon-  
ferencija buvo gausiai lankyta, nes trumpai po to Britiškoji ir  
Užsienio Biblijos Draugija šventė savo 150 metų jubiliejų, į kuri  
buvo atvykę bendradarbiai ir draugai iš visų pasaulio dalių. Pa-  
saulinis susivienijimas, pradėjęs tvirtis prieš antrąjį pasaulinį  
karą, 1946 metais tvirtai susiorganizavo. Jis ugdo draugystę ir  
tarpusavę pagalbą tarpė atskirų biblijų draugijų, rūpinasi patyri-  
mu pasikeitimais ir gvildena visas Biblijos darbo problemas.

Šių metų konferencijos tema buvo "Bažnyčių ir biblijų drau-  
gijų bendras darbas". Pasaulio Bažnyčių Tarybos generalinis sekre-  
torius, Dr. W.A. Visser't Hooft (Ženėva) pažymėjo masių auganti  
atšalimą nuo Biblijos, kuris reiškia šių laikų išgąstingą požymį.  
Masės modernusis žmogus laiko Bibliją, taip pat krikščioniškumą ir  
bažnyčią atgyventu dalyku. Daugely komunistiniuose kraštuose nepa-  
vartojama jokių priverstinių priemonių prieš bažnyčias, kadangi yra  
įsitikinta, kad bažnyčios ir Biblija savaime išnyks. Iš kitos pusės  
davė paskutiniai dešimtmečiai naują Biblijos supratimą teologijoje,  
krikščioniškose jaunimo ir moterų organizacijose, ekumeniniame ju-  
dėjime ir tt. Kaip gali Bibliją pasiekti modernųjį bedievi? Gatvės  
vyras turi Bibliją suprasti. Bažnyčios ir biblijų draugijos turi  
bendrai naujų kelių jį ieškoti, kad pasiekus tikslo.

Labai didelį nuopelną Britų, Amerikonų ir Olandų Biblijų Draugijų istorijoje sudaro Švento Rašto vertimas į daugel kalbų ir ap rūpinimas pasiuntinystės kraštu. Pagal naujausius davinius yra dabar visa Biblija išversta į 200 kalbų. Toliau Naujas Testamentas yra išverstas į 257 kalbų ir kokio nors Švento Rašto dalis į 620 kalbų. Be to, tam tikros parinktos Biblijos vietos išleistos 90 kalbomis. Nežiūrint šių didelių skaičių, visgi dar reikalinga vertimų daugel kalboms. Labai svarbu yra esamų vertimų pertikrinimas ir ištaisymas. Kalba turi būti suprantama kiekvienam skaitytojui. Kasmet milijonai analfabetų Azijoje, Afrikoje ir Pietų Amerikoje išmoka skaityti. Iš komunistinės pusės jiems pateikiama viliojančios ir pigios skaitymo medžiagos. Krikščionija turi tą patį daryti. Pasitarimuose svarstytas tarptautinis pagalbos planas, kad darbas būtų suderintas.

Gegužės mėn. pirmoje savaitėje Londone šventė Britiškoji ir Užsienio Biblijos Draugija savo 150 metų sukaktuves. Iš įvairių pasaulio kraštų sulaukta ta proga apie 300 000 svarų = 3.600.000.- DM dovanų. Jubiliejaus atžymėjimui išleista jubiliejinė Biblija jaunimui ir šeimai su 500 paveikslų. Pirmi du egzemplioriai įteikti Anglijos karalienei, kuri jubiliejaus proga aplankė draugijos namus, dėl jos abiejų vaikų.

#### 15 METŲ PASAULIO LIUTERONŲ PAGALBAI

Pasaulio Liuteronų Pagalba, pagalbos tarnyba aštuonių didžiųjų Amerikos liuteronų bažnyčių, susijungusių į Liuteronų Tarybą, paskelbė išpūdiką apžvalgą jos 15 metų veiklos. Pajamos pakilo nuo 1939 metų 25 603 dolerių ant 37,13 milijonų dolerių bendros sumos. Didžiausios pajamos pasiektos 1946 metais 6 milijonais dolerių. Šalia piniginių dovanų surinkta dar 41 000 tonų maisto, rūbų, vaisių ir tt. virš 30 milijonų dolerių vertės. Dovanos padalintos 26 kraštams ir pirmoje eilėje panaudotos pokarinių nuostolių pašalinimui ir bažnytinio gyvenimo atstatymui. Dovanas surinko 10 000 Amerikos liuteronų parapijos su 4,5 milijonais registruotų parapijiečių.

#### MAŽOSIOS LIETUVOS LIETUVIS BAIGĖ AMERIKOS UNIVERSITETĄ

Gervydas Simaitis šį pavasarį baigė elektro - inžinerijos studijas Pensylvanijos valstybiniame universitete ir gavo inžinerijos bakalauro laipsnį. Gervydas su savo motina, p. Marija Simaitienė, ir jaunesniuoju broliu atvyko iš trepties 1949 metais ir apsigyveno šiaurinėje Pensylvanijoje, Williamsporto mieste. Gervydo tėvas, Edvardas Simaitis, žymus Mažosios Lietuvos veikėjas, kurį laiką buvęs Klaipėdos krašto direktorijos pirmininkas, buvo nacių persekiojamas už savo lietuvišką veiklą ir uždarytas į koncentracinę stovyklą Vokietijoje, kurioje 1944 metais, neišlaikęs žiauraus režimo, mirė. Nežiūrint to, kad Gervydas studijuodamas visą laiką turėjo užsidirbti sau pragyvenimą, jis taip pat gerai mokėsi, kad universitetas, įvertindamas jo gabumus bei darbštumą, siūlo jam asistento vietą ir tokiu būdu duoda jam galimybės siekti dar augščiau ir įsigyti magistro laipsnį.

x x x x x x

Tai yra puikus dalykas: ateities miglose, savo jėgų menkume patikėti Viešpačiui savuosius kelius, savuosius rūpesčius Tam perduoti, kuris pasaulius valdo. Taip, tai tikra palaima, niūkiose valandose lūkėti To, kuris veda per kančią į džiaugsmą ir per naktį į šviesą.

Karl Gerok, 1815-1890



# Mūsų GYVENIMAS IR veikla

## BUVĘS "JR" REDAKTORIUS BAIGĖ GIMNAZIJA

Kartu su Povilu Kazirskiu ir Liūdu Venclovu baigė Velykoms Vasario 16 Gimnazija ir įsigijo brandos atestata visiems "Jaunimo Ratelio" skaitytojams gerai žinomas Kasparas Dikšaitis. Jis gimė 1932 m. sausio mėn. 3 d. Gudeliuose, Raseinių apskrityje. Vasario 16 Gimnaziją pradėjo 1950 metais lankyti, 1951 metais sausio mėnesyje Kasparas Dikšaitis perėmė iš Povilo Jasiukonio "JR" redaktoriaus pareigas, kurias jis didele meile ir ypatingu pasišventimu atliko. Kasparas būdamas didelis idealistas, paaukojo savo laisvalaikį "JR" labui, dažnai dirbdamas iki vėlyvos nakties. Būdamas gimnazijoje pamokomis perkrautas, 1953 m. birželio mėnesyje, Kasparas pasitraukė iš "JR" redaktoriaus pareigų. Bet jis ir toliau liko uoliu ir pasišventusiu bendradarbiu-buvo mūsų laikraščio administratorius.

Taip pat Kasparas Dikšaitis padėjo daug patarimais ir darbais Jaunimo Rateliui Diepholze, o vėliau-gimnazijai persikėlus - Hüttenfelde. Reikia dėja, pasakyti, kad Kasparas Dikšaitis nėra taip laimingas kaip jo abu draugai, kurie jau dabar gali Bonnos universitete studijuoti. Dėl savo sunkios materialinės padėties- trūksta lėšų studijoms- jis buvo priverstas tam tikram laikui pasijieškoti darbe. Vasario 16 Gimnazijos Jaunimo Ratelis linki nuoširdžiai savo mielam nariui ir bendradarbiui sėkmės ir Dievo palaimos, tikėdamas, kad Kasparas Dikšaitis mūsų ir ateityje nepamirš ir su mumis mielai bendradarbiaus.

A.B.

## HÜTTENFELDO JAUNIMO RATELIS IŠSIRINKO NAUJĄ VALDYBĄ

Pagal tradiciją naujiems mokslo metams prasidėjus, buvo rinkta Jaunimo Ratelio valdyba. Pirmininku išrinktas Petras Cibitis, jo padėjėju Manfredas Hermanas, sekretorėmis Adelė Liūdžiavaitytė ir Tamara Kėlerytė. Naujai Jaunimo Ratelio valdybai linkime sėkmės ir ištvėrmės darbe.

## SEEDORFO STOVYKLA LABAI SUMAŽĖJO

Viena buvusia iš didžiausių stovyklų Britų Zonoje, Seedorfas, labai sumažėjo. 1946 metais turėjo ji virš 4000 gyventojų. Lietuvių liuteronų parapijai tada priklausė virš 700 parapijiečių. Stovykloje veikė visos kultūrinės įstaigos - gimnazija, pradžios mokykla, keli chorai, teatras, orkestras ir įvairūs kursai. Šiandien vaizdas yra visai pasikeitęs. Didelė dalis barakų yra nugriauti. Lietuvių beliko nepilnai 50. Iš jų yra 26 evangelikai. Jiems vadovauja Gustavas Brinkis.

+ Rūtai Žviliūtei, gyvenusiai Diepholzo stovykloje, kuri jau ilgus metus serga plaučių Tbc., vienoj Šveicarijos ligoninėj padaryta plaučių ~~na~~ operacija. Operacija gerai pavyko ir tikimasi, kad plė Žviliūtė galės visai pasveikti. Pasaužio Liuteronų Sąjunga šią operaciją parėmė 1000.- DM pašalpa.

### KONFIRMACIJA TORONTE

Kun. Dr. M. Kavolis Toronte jau ilgiau kaip metus duoda konfirmandų pamokas, pirmiau vieną kartą ir paskiau du kart savaitėj. Tas pamokas lankė šeši liuteronų ir vienas reformatų berniukas. Konfirmandų patikrinimas įvyko pamaldose gegužės 30 d. ir konfirmacija birželio 13 d. Konfirmuoti sekantieji liuteronai: studentas Jurgis Anysas, mokinė Rūta Bleizgytė, gimnazistas Arvydas Buntinas, mokinė Rozvita Gailevičiūtė, gimnazistė Brita Kybrāncaitė ir gimnazistas Kęstutis Šalkauskas. Tuo tarpu gimnazistas Valentinas Šernas, reformatas, pagal tėvų pageidavimą paliekamas vėliau konfirmuoti reformatų pamaldose, kurias atliks reformatų kunigas iš Čikagos. Paskutiniu metu iš Kolumbijos atvykusios jaunosios muzikės, dvi seserys Sidaravičiūtės, tęs konfirmacijos pamokas, kad galėtų pasirošti konfirmacijai kitais metais.

### VIZITACIJA LIUTERONŲ PARAPIJOJE TORONTE

Gegužės 12 d. lietuvių evangelikų liuteronų parapijoje Toronte įvyko vizitacija. Evangelikų Liuteronų Bažnyčios Kanados vyskupas Jacobi iš ~~Kirk~~ Kitchener, Naminės Pasiuntinystės Tarnybos sekretorius kun. Dr. Kirsch iš Niujorko ir Kanados pasiuntinystės vadovas kun. Baetz iš Elmira aptarė sielovados reikalus su parapijos kunigu Dr. Kavoliu ir finansinius reikalus su parapijos taryba, kuriai pirmininkauja inž. B. Buntinas.

+ Cleveland, Ohio, įvyko kovo 28 d. pirmos lietuvių ~~liuteronų~~ liuteronų pamaldos su Sv. Vakariene, kurias laikė kun. Trakis iš Čikagos. Ateityje numatomos pamaldos kas tris mėnesius. Po pamaldų įvyko parapijiečių susirinkimas ir buvo sudaryta Parapijos Taryba. Tarybos pirmininku yra Jonas Vidra, jo pavaduotoju Richardas Essertas ir kasininku Martinas Lenderskis.

+ Ponia H. Skirmantienė, gyvenanti ~~šakka~~ Sacramento mieste, Californijoje, anksčiau gyvenusi Diepholzo stovykloje, sveikina mūsų jaunimą.

### DVASINIS APTARNAVIMAS LIGONINĖSE

Kiekvienas parapijos kunigas Toronte iki šiol aptarnaudavo savo parapijiečius ligoninėse. Bet šis dvasinis aptarnavimas pasirodė nepakankamas, nes daugelis ligonių paskutiniu sustiprintos imigracijos metu pasirodė nepriklausęs jokiai parapijai ir apie parapijai priklausančius ligonis parapijų kunigai nevisada sužinodavo. Todėl Toronte įvesta specialė liuteronų kapeliono tarnyba ligoninėse ir kitose institucijose, kurių čia yra apie 60. Kadangi šis darbas yra labai platus, tai jis pavestas trim kunigam: Brose, Fisher ir Dr. Kavoliui, kurie tą darbą dirba šalia tiesioginių pareigų jų pačių parapijose. Šis kapelionavimo darbas, atliktinas be tautybinio skirtumo, neatima parapijos kunigo teisę lankyti savo paties parapijiečius ir juos ligoninėse dvasiniai aptarnauti jų pačių tautinėmis kalbomis.

### DVASINĖ PASIUNTINYSTĖ IMIGRANTAM

Toronte sudaryta dvasinė pasiuntinystė liuteronų imigrantams, neįsijungusiems į kurią nors parapiją. Šis dvasinės pasiuntinystės darbas, atliktinas be tautinio skirtumo, yra pavestas kunigui Dr. M. Kavoliui.

+ Ziono Evangelikų Liuteronų Lietuvių parapijos Čikagoje lietuvių kalbos šeštadienio mokyklėlę veda mokytoja Ona Lepertienė-Tinginytė.



---

JAUNIMO RATELIS - lietuvių evangelikų jaunimo laikraštis  
YOUTH CIRCLE - Lithuanian Evangelical Youth Publication

Straipsniai, žinios ir kita medžiaga siunčiama šiuo ant -  
rašu:

Fr. Slenteris, (23) Wehnen, Post Ofen über Oldenburg (Old),  
Germany. - Tai kartu ir administracijos adresas.

Redakcija taiso rankraščius pagal savo nuožiūrą. Autoriaus  
pageidavimai gerbiami.

Laikraštis palaikomas aukomis. Jis gaunamas per kiekvieną  
liet. ev. jaunimo ratelio vadovą, "JR" platintoją arba tie-  
siog iš administracijos. Auką priima kiekvienas jaunimo  
ratelio vadovas, "JR" platintojas arba tiesiog administra-  
cija; jos yra dar viešai pakvituojamos sekančiame numeryje.

---

---

Paper and printing for this circular has been provided by  
the Lutheran World Federation as a remembrance from Luthe-  
ran Churches throughout the world.

Popierius ir spausdinimas šiam leidiniui gautas iš Pasau-  
lio Liuteronų Sąjungos kaip sveikinimas iš Pasaulio Liute-  
ronų Bažnyčių.

---